

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/7/2024
Identifikačné číslo spisu:	4618200740
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4618200740.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobkyne: PhDr. B. B., nar. XX. XX. XXXX, N. - K., W. XX/XX, zastúpená JUDr. Gabrielom Laktišom, advokátom, Nitra, Mariánska 8, IČO: 51 019 973, proti žalovanému: Špecializovaná nemocnica sv. Svorada Zobor, n. o., Nitra, Kláštorská 134, IČO: 37 971 832, zastúpený JUDr. Radovanom Ulehlo, advokátom, Piešťany, Winterova 62, IČO: 37 990 551, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o trvanie pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na bývalom Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Cpr/12/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. mája 2023 sp. zn. 9CoPr/1/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Topoľčany (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 30. novembra 2021 č. k. 11Cpr/12/2018-391 rozhodol tak, žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o trvanie pracovného pomeru a o náhradu mzdy zamietol (I. výrok) a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške. (II. výrok)

1.1. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. e), § 81 ods. 1 písm. a), b) Zákonníka práce, ako aj vykonaným dokazovaním.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 30. 09. 2004 pracovnú zmluvu s dojednaným druhom práce - psychológ, s miestom výkonu práce ŠOU sv. Svorada, n. o., prevádzka Nitra, pričom pracovný pomer bol dohodnutý na neurčitý čas s nástupom do práce 01. 10. 2004. Z popisu vykonávanej pracovnej činnosti zo dňa 01. 10. 2004 vyplynulo, že medzi všeobecné povinnosti žalobkyne patrilo dodržiavanie pracovnej disciplíny. Dňa 14. 11. 2017 bola žalobkyni na pracovisku doručená výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce a zároveň súčasťou tejto výpovede bol príkaz riaditeľa nemocnice pod poradovým číslom 217/10 zo dňa 14. 11. 2017, v zmysle ktorého s poukazom na výpoveď pracovnej zmluvy bol s okamžitou účinnosťou zakázané žalobkyni

vstup do všetkých priestorov zamestnávateľa, a to počas plynutia výpovednej doby od 14. 11. 2017 do 31. 01. 2018. Žalobkyňa dňa 15. 11. 2017 oznámila nesúhlas s výpoveďou žalovaného zo dňa 14. 11. 2017 a uviedla, že trvá na zamestnávaní podľa pracovnej zmluvy zo dňa 30. 09. 2004 a trvá aj na zrušení absolútneho zákazu vstupu jej ako zamestnankyne a umožnenie jej výkonu práce podľa pracovnej zmluvy. Dňa 08. 11. 2017 prevzala žalobkyňa od žalovaného - zamestnávateľa oznámenie ŠN 4975/2017 zo dňa 08. 11. 2017 o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny a upozornenia na možnosť výpovede. Dňa 09. 11. 2017 žalobkyňa oznámila žalovanému nesúhlas a svoje stanovisko k oznámeniu o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny.

1.3. Pokiaľ išlo o skutkové vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, súd uviedol, že skončenie pracovného pomeru bolo urobené písomne, bolo žalobkyni riadne doručené v stanovenej lehote a boli v ňom skutkovo vymedzené dôvody tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi na skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Dôvod na skončenie pracovného pomeru bol daný a žalovaným dostatočne zistený. Skutkové vymedzenie dôvodu pre skončenie pracovného pomeru bolo obsiahnuté vo výpovedi zo dňa 14. 11. 2017, ktorá bola doručená žalobkyni dňa 14. 11. 2017 o 13.28 hod. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa bola listom - oznámením o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré prevzala dňa 08. 11. 2017 upozornená na možnosť výpovede zo dňa 08. 11. 2017, tiež bola upozornená, že akékoľvek jej budúce správanie - teda nevykonávanie jej určených pracovných povinností na určenom pracovisku v miestnosti č. 12 Pavilónu A10 (pavilón E) alebo opustenie jej uvedeného pracoviska počas pracovnej doby bez vopred udeleného súhlasu jej priameho nadriadeného MUDr. F. V., CSc., bude kvalifikované ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny a bude mať za následok výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. V konaní mal za preukázané, že žalobkyňa bola žalovaným dňa 31. 10. 2017 písomne oboznámená s Príkazom riaditeľa nemocnice por. č. 2017/8 označeného - Príkaz na vypratanie priestorov, príkaz na prípravu zdravotníckej dokumentácie na presťahovanie, oznámenie o pridelení nových priestorov na prevádzkovanie ambulancie, pričom vyššie uvedeným príkazom riaditeľa jej boli v súvislosti s premiestnením psychologickkej ambulancie z priestorov v Pavilóne A do priestorov Pavilón A10 (pavilón E), prízemie, miestnosť č. 12 uložené o. i. povinnosti - v termíne od 06. 11. 2017 o 08.05 hod. zákaz vstupu do psychologickkej ambulancie a príkaz, aby na výkon práce na prevádzkovanie psychologickkej ambulancie používala výhradne priestory nachádzajúce sa v Pavilóne A10 na prízemí č. 12. Túto skutočnosť mal za preukázanú listinným dôkazom - príkazom a oboznamovacím listom na č. 1. 47-48, ako aj výpoveďami svedkov.

1.4. Okresný súd výsluchom svedkov, listinným dôkazom na č. 1. 54, ako aj výpoveďou žalobkyne mal za preukázané, že dňa 06. 11. 2017 bola žalobkyňa ihneď po nástupe do práce vyzvaná prevziať a písomne potvrdiť prevzatie písomného príkazu jej priameho nadriadeného MUDr. F. V., CSc. zn. 4891/2017 zo dňa 06. 11. 2017 označeného ako súčinnosť pri ukončení presťahovania Ambulancie klinickej psychológie. Týmto príkazom jej priameho nadriadeného boli žalobkyni uložené povinnosti - prevzatie kľúča od novovytvorených priestorov ambulancie klinickej psychológie, ktorý pri začatí sťahovania dňa 03. 11. 2017 odmietla prevziať, bola požiadaná o súčinnosť pri ukončení presťahovania, ktoré sa začalo dňa 03. 11. 2017 a malo byť ukončené dňa 06. 11. 2017, zároveň bola požiadaná o prevzatie ňou použíwanej pečiatky pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti na ambulancii klinickej psychológie, ktorú pri jej predčasnom odchode počas sťahovania dňa 03. 11. 2017 nechala na pracovnom stole v pôvodných priestoroch Ambulancie klinickej psychológie. Tento písomný príkaz jej priameho nadriadeného MUDr. V., CSc. označeného ako Žiadosť o súčinnosť pri ukončení presťahovania Ambulancie klinickej psychológie odmietla žalobkyňa prevziať, uviedla, že tak urobí iba v prítomnosti jej právneho zástupcu a z tohto dôvodu bola žalobkyňa s vecným obsahom príkazu oboznámená a boli jej uložené v ňom stanovené povinnosti. Tento príkaz napokon žalobkyňa prevzala v poobedných hodinách o 14.20 hod. dňa 06. 11. 2017 v prítomnosti JUDr. Gabriela Laktiša.

1.5. Ďalej mal za preukázané listinným dôkazom na č. 1. 19-20, ako aj výpoveďami svedkov a strán v konaní, že dňa 08. 11. 2017 bolo žalobkyni doručené oznámenie zamestnávateľa zo dňa 08. 11. 2017 o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, kde v závere oznámenia jej bol uložený príkaz, aby s okamžitou účinnosťou na pracovnú zmenu nastupovala riadne a včas na určené pracovisko v miestnosti č. 12 Pavilónu A10 (pavilón E), dodržiavala dôsledne pracovný čas a svoje pracovisko opúšťala výlučne v čase prestávok na odpočinok a jedenie a v čase poskytovania zdravotnej

starostlivosti pre pacientov lôžkových oddelení. Nevykonávanie jej určených pracovných povinností na určenom pracovisku v miestnosti č. 12 Pavilónu A10 (pavilón E) alebo opustenie pracoviska počas pracovnej doby bez vopred udeleného súhlasu priameho nadriadeného MUDr. V., CSc. bude klasifikované ako menej závažné porušenie pracovnej disciplíny a bude mať za následok výpoveď podľa § 63 ods.1 písm. e) Zákonníka práce. To, že žalobkyňa v lehote uvedenej v § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce (6 mesiacov) sa dopustila ďalšieho menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, bolo preukázané výpoveďou svedka MUDr. F. V., CSc., ktorý na pojednávaní jednoznačne uviedol, že žalobkyňa odmietla prevziať kľúče od miestnosti č. 12 Pavilónu A10 (pavilón E) - novej ambulancie a bezprostredne začať vykonávať prácu psychológa v novej ambulancii, svojvoľne sa vzdialila z pracoviska a až do 12.00 hod. sa pohybovala po bližšie neurčených priestoroch nemocnice bez toho, aby riadne pracovala na pracovisku určenom zamestnávateľom.

1.6. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že novovybudovaná ambulancia klinickej psychológie spĺňala všetky zákonné požiadavky na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, čo preukázal listinný dôkaz - Rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Nitre číslo - PPL/A/2017/03121 zo dňa 24. 10. 2017, ale aj následná kontrola Inšpektorátu práce Nitra, ktorý na podnet žalobkyne vykonal kontrolu novovybudovanej ambulancie, a to fyzickou ohliadkou, o čom bol vypracovaný aj Protokol o výsledku inšpekcie práce z 19. 01. 2018 sp. zn. INA-4-49-2.3./P-E24,E22, A25-18, pričom z tohto protokolu nevyplývajú žiadne porušenia alebo pochybenia zamestnávateľa. Inšpekciou neboli zistené ani žiadne porušenia súvisiace s postupom žalovaného pri výpovedi. Je zrejmé, že pokiaľ by novovzniknutá ambulancia nespĺňala príslušné zákonné kritériá na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, žalobkyňa mohla odmietnuť vykonávanie predmetu pracovnej činnosti podľa pracovnej zmluvy, avšak táto skutočnosť preukázaná nebola a bolo preto povinnosťou vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy v novovzniknutých priestoroch ambulancie klinickej psychológie. To, že predmetná ambulancia spĺňala všetky zákonné kritériá na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, čiastočne potvrdila na pojednávaní aj svedkyňa Mgr. P. D.. Súd na záver dodal, že ako vyplýva z listinných dôkazov na č. l. 207-217, ako aj výpovedí svedkov, bola ambulancia vybavená novým zariadením. Zamestnávateľ mal a má právo v rámci svojich právomocí organizovať prácu a v mieste dohodnutom ako miesto výkonu práce poskytovať zamestnancovi vhodné pracovné podmienky a určovať mu priestor na výkon jeho práce podľa jeho potrieb a možností v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Dôvod premiestnenia psychologické ambulancie bol preukázaný a bol výlučne prevádzkového charakteru, nakoľko bolo potrebné rozšíriť priestory v dvoch ambulanciách klinickej imunológie a alergológie - MUDr. A. a MUDr. W., pričom presťahovaním pôvodnej ambulancie klinickej psychológie bol vytvorený priestor na podávanie infúzií pre pacientov oboch ambulancií klinickej imunológie a alergológie. V priestoroch, kde došlo k premiestneniu ambulancie klinickej psychológie sa už nachádzala ambulancia MUDr. C. a MUDr. X.. E., z čoho jednoznačne vyplýva, že postup zamestnávateľa bol legálny, neniesol žiadne znaky diskriminácie, mobingu alebo bossingu.

1.7. Súd sumarizoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca pracoval u žalovaného od 01. 10. 2004 na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30. 09. 2004 na dobu neurčitú. V konaní bolo preukázané, že žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom z dôvodu opakovaného menej závažného porušenia pracovnej disciplíny ako z dôvodu, že žalobca dňa 14. 11. 2017 o 07.00 hod. napriek ústnemu príkazu priameho nadriadeného MUDr. F. V. prevziať kľúče od miestnosti č. 12 Pavilónu A10 (pavilón E), novej ambulancie a bezprostredne začať vykonávať prácu psychológa v novej ambulancii tento príkaz neuposlúchla, ktoré konanie je porušením povinností zamestnanca, tak aby ho nebolo možné zameniť s inými dôvodmi na skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, je datované a podpísané osobou na to oprávnenou.

1.8. Súd navrhnutý dôkaz stranou žalobkyne - prehratie obrazovo-zvukového záznamu z presťahovania kancelárie žalobkyne nevykonával, nakoľko tento dôkaz mal osvedčovať nesúhlas žalobkyne s presťahovaním, čo v tomto konaní nebolo sporné, a preto vykonanie tohto dôkazu súd považoval pre účely tohto konania za nadbytočné.

1.9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 9CoPr/1/2022 zo dňa 18. mája 2023 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok). Žalovanému

náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (druhý výrok).

2.1. Odvolací súd posudzoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý považoval žalobu za nedôvodnú, keď dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného bol platne skončený výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, a to cez rozsah a dôvody podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP a posudzoval, či tieto sú spôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Právne svoje rozhodnutie odvolací súd posúdil § 59 odsek 1 písmeno b), § 61 odsek 1, § 61 odsek 2, § 63 odsek 1 písmeno e) § 81 Zákonníka práce.

2.2. Pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní namietala, že žalovaný ako zamestnávateľ jej nemohol určovať povinnosti, ktoré nie sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, t. j. povinnosť presťahovať sa do nových priestorov a vydávať pokyny svojim zamestnancom len v súlade so všeobecne záväznými predpismi, odvolací súd tieto námietky žalobkyne považoval za odvolací súd za nedôvodné. V konaní bolo preukázané, že žalovaný uvádzal ako dôvod premiestnenia psychologické ambulancie z priestorov pavilónu A do priestorov pavilónu A10 z dôvodu prevádzkového charakteru. Na jednej strane tu vyvstala potreba rozšírenia vedľajšej ambulancie MUDr. A. o vytvorenie priestoru na podávanie infúzie pre pacientov a zároveň vyhovieť žalobkyni, ktorej ambulancia sa nachádzala na rušnej chodbe, kde sa nachádzalo viac pacientov naraz a vznikali tým aj konflikty medzi týmito pacientmi a žalobkyňou, čo bolo v konaní potvrdené aj svedeckými výpoveďami. Žalovaný na presťahovanie ambulancie do nových priestorov si vyžiadal súhlas od Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Nitre, ktorý vydal dňa 24. 10. 2017 rozhodnutie - súhlas s uvedením ambulancie klinickej psychológie do prevádzky. Jednalo sa o rozhodnutie pod č. PPL/A/2017/03121, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 10. 2017. Na podnet samotnej žalobkyne bola vykonaná kontrola Inšpektorátom práce Nitra, ktorého pracovníci na mieste samom ohliadli priestory novovybudovanej ambulancie a z Protokolu o výsledku inšpekcie práce zo dňa 19. 01. 2018 pod zn. INA-4-49-2.3/PE24 nevyplynulo žiadne pochybenie zamestnávateľa, ktorý vybudoval novú ambulanciu. Žalovaný v konaní potvrdil, že v novovybudovaných priestoroch sa i v súčasnej dobe poskytuje zdravotná starostlivosť v oblasti klinickej psychológie. Nová ambulancia klinickej psychológie je umiestnená v areáli zamestnávateľa, kde sa nachádzajú aj ďalšie ambulancie, a to všeobecného lekára MUDr. X. E., ktorá potvrdila, že s prístupom do ambulancie a s bezbariérovosťou nemala nikdy problémy, ani sa jej pacienti nestťažovali.

2.3. Žalobkyňa v podanom odvolaní, ale aj počas konania poukazovala na diskriminovanie jej osoby a výkon práv a povinností zamestnávateľa, ktorý nebol v súlade s dobrými mravmi. Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie sa s názorom žalobkyne nestotožnil. Mal za to, že zamestnávateľ v rámci svojich právomocí má právo organizovať a riadiť chod svojich ambulancií tak, aby to bolo v prospech pacientov, a na druhej strane, aby svojim zamestnancom poskytoval vhodné pracovné podmienky. Priestor, ktorý vytvoril pre výkon práce pre žalobkyňu, bol vytvorený v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj s rozhodnutiami orgánov, ktoré vydali súhlas s uvedením novej ambulancie klinickej psychológie do prevádzky. Rovnako z výsledku šetrenia Inšpektorátu práce nebolo zistené pochybenie zamestnávateľa, ani konštatovanie, že by konal v rozpore so všeobecne záväznými predpismi. Samotnej žalobkyni bolo vyjdené v ústrety aj v tom smere, keď požiadala o výmenu a zakúpenie nového zariadenia a nábytku do ambulancie. To, že žalovaný ako zamestnávateľ nepostupoval voči žalobkyni diskriminačne, napriek tomu, že jej sa konanie žalovaného takto javilo, svedčí tá skutočnosť, že už v čase, kedy jej bolo doručené oznámenie o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, jej umožnil zúčastniť sa československej psychoterapeutickej konferencie a za účasť na tejto konferencii za žalobkyňu uhradil všetky náklady, ako aj poplatok. To, že žalobkyňa nebola spokojná s tým, že zamestnávateľ sa rozhodol v rámci mien prevádzkového charakteru premiestniť pôvodnú ambulanciu žalobkyni na iné miesto, nie je možné dať na ťarchu žalovaného a v tom vidieť diskrimináciu zamestnanca, pokiaľ žalovaný ako zamestnávateľ konal v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a v rámci svojej kompetencie. Žalobkyňa ako zamestnankyňa v zmysle Zákonníka práce, ako aj pracovnej zmluvy bola povinná plniť si svoje pracovné povinnosti, dodržiavať pracovnú disciplínu a rešpektovať pokyny svojho nadriadeného.

2.4. Pokiaľ súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná, odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania dospel k rovnakému právnomu záveru, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdil. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nevykonával ňou navrhnuté dôkazy, súd prvej

inštancie sa v bode 10.9. vyjadril k nevykonaniu dôkazov, pričom je potrebné uviesť, že je vždy vecou súdu, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie. Z uvedeného dôvodu ani táto námietka žalobkyne nebola dôvodná a spôsobilá zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 odsek 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému v odvolacom konaní by prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom na to, že žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o trovách odvolacieho konania tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP.

3.2. Žalobkyňa namietala postup odvolacieho súdu, pretože v danom prípade vzhľadom na rozsah a dôležitosť odvolacích dôvodov a pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré žalobkyňa uvádzala vo svojom odvolaní zo dňa 17. 12. 2021 proti prvostupňovému rozsudku, najmä k jeho nesprávnym skutkovým a právnym záverom, bol odvolací súd povinný v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania žalobkyne vytyčiť ústne pojednávanie, a nie o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolací súd zamedzil žalobkyni predložiť na ústnom pojednávaní dôkaz o nevhodnosti a nespôsobilosti tzv. nových priestorov ambulancie klinickej psychológie v Pavilóne A10, ktorý žalobkyňa získala až podaním svojho odvolania zo dňa 17. 12. 2021 a to fotografiu vstupných bočných dverí na Pavilóne A10, kde sa okrem iných oznámení žalovaného nachádza jeho oznam s textom: „Prosíme zatvárajte dvere z dôvodu výskytu hadov. Ďakujeme“ Uvedené Oznámenie žalovaného potvrdilo pravdivosť tvrdenia žalobkyne, ktoré uviedla vo svojom odvolaní. Preto bolo v rozpore so skutočným stavom veci tvrdenie odvolacieho súdu, že údajne sama žalobkyňa potvrdila, že jej bol daný príkaz č. 2017/8 o ktorom žalobkyňa v priebehu konania namietala, že išlo o nedátovanú a nepodpísanú verziu, pretože žalobkyňa poukazovala pred súdnym konaním a počas neho, nielen na nedátovanú a nepodpísanú verziu Príkazu, jedine ktorý jej bol doručený, ale upozorňovala aj na pochybenia, na ktoré žalobkyňa upozornila žalovaného svojím písomným podaním zo dňa 02. 11. 2017, na základe ktorého následne opravil tzv. príkaz až dňa 06. 11. 2017 a tento potom v prvostupňovom konaní prezentoval, ako jedine vydaný. Obidva konajúce súdy sa absolútne nezaoberali a neprijali žiadne právne závery, ohľadne šikanózneho a diskriminačného obsahu písomného podania žalovaného zo dňa 08. 11. 2017, v ktorom jej bolo zakázané vykonávať všetku činnosť bez vopred udeleného súhlasu jej priameho nadriadeného MUDr. F. V. CSc. Uvedený „príkaz“ žalovaného sledoval jediný cieľ a to dať žalobkyni výpoveď za porušenie pracovnej disciplíny, a to z akéhokoľvek dôvodu. Odvolacím súdom vyslovená potreba poukázať na Prílohu č. 1 Prevádzkového poriadku ambulancie klinickej psychológie ohľadne ordinačných hodín a z toho odvodzovať povinnosť žalobkyne zdržiavať sa na vyššie uvedenom „určenom“ pracovisku v pavilóne A10, nemala v zmysle argumentácie oporu v žiadnom ustanovení znenia Prevádzkového poriadku hygienického zabezpečenia ambulancie klinickej psychológie, pretože v danom prípade platil a platí celý prevádzkový poriadok a nielen odvolacím súdom citovaná jeho Príloha č. 1 o ordinačných hodinách. V danom prípade sú rozhodujúce ustanovenia predmetného prevádzkového poriadku a to jeho Prvá časť - Základné údaje a hlavne Druhá časť - Všeobecné údaje, kde v čl. 2 Vybavenie miestností, je uvedené, že „Ambulancia pozostáva z jednej miestnosti na poliklinickom oddelení (teda pavilónu A) na I. posch., je vybavenáatď. Uvedený Prevádzkový poriadok nebol žalovaným ako zamestnávateľom nikdy menený a ani upravovaný a bol žalovaným predložený v prvostupňovom konaní. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ambulancia klinickej psychológie sa v mesiaci november 2017, ako aj pred a po uvedenom období, bola na I. posch. poliklinického oddelenia (Pavilón A) a nie na I. podlaží miestnosť č. 12 Pavilónu A10. Žalobkyňa bola toho názoru, že účelová, neúplná a zavádzajúca interpretácia predmetného prevádzkového poriadku odvolacím súdom bola a je nepripustná a poškodzujúca práva žalobkyne na spravodlivý proces. Tvrdenia odvolacieho súdu o vyššie uvedených dvoch dôvodoch sú v celom rozsahu zavádzajúce a v rozpore so skutočným stavom veci, pretože jediným dôvodom snahy žalovaného premiestniť ambulanciu žalobkyne do bývalých skladových priestorov prízemí pavilónu A10 bolo dosahovanie

vyšších ziskov z činnosti susediacej ambulancie MUDr. A. (čo bolo v skutočnosti spôsobené pochybeniami žalovaného pri uzatváraní zmlúv s jednotlivými zdravotnými poisťovňami), tak ako to vyplývalo z obsahu rozhovoru riaditeľky žalovaného a žalobkyne dňa 14. 06. 2017, ktorého prehratie zvukového záznamu, resp. oboznámením sa s jeho písomným prepisom založeným žalobkyňou do súdneho spisu, odmietol súd prvej inštancie vykonať, čo odvolací súd v napadnutom rozsudku odobril. Žalovaným vytvorený tzv. nový priestor pre žalobkyňu nespĺňal kritériá stanovené Výnosom MZ SR, ktorý ako rozhodujúci a jediný právny predpis stanovil, aké musia byť splnené kritériá vhodnosti platné pre ambulanciu klinickej psychológie. Dovolaiteľka mala za to, že jednoznačne preukázala, že rozhodnutie (súhlas) RÚVZ Nitra zo dňa 24. 10. 2017 bolo vydané v rozpore s uvedeným Výnosom MZ SR a na podklade nepravdivých údajov (napr. o účasti námestníka žalovaného Ing. R.É. na obhliadke priestorov). Poukázala tiež na to, že výmenu a zakúpenie nového nábytku do ambulancie žalobkyne žalovaný dlhé roky odmietal vrátenie pracovného ošatenia a pracovných pomôcok a až v júli 2017 žalovaný zakúpil niekoľko kusov nábytku, ktoré však neumiestnil do ambulancie žalobkyne v pavilóne A, I. posch. Ďalej uviedla, že odvolací súd ohľadne svojho tvrdenia, že žalobkyňa nebola zo strany žalovaného diskriminovaná, lebo v čase keď jej doručil oznámenie o menej závažnom porušení pracovnej disciplíny jej umožnil účasť na československej psychoterapeutickej konferencii, bohužiaľ používa tvrdenia v rozpore so skutočným stavom veci a zároveň ho fabuluje, pretože v skutočnosti žalovaný podpísal žalobkyňi cestovný príkaz a súhlas na použitie súkromného osobného motorového vozidla na uvedenú konferenciu, ktorá sa uskutočnila v dňoch 09. 11. 2017 až 12. 11. 2017 už dňa 13. 10. 2017 a dňa 12. 10. 2017, a teda nie v čase po doručení oznámenia zo dňa 08. 11. 2017, ako sa to odvolací súd snažil navodiť svojim tvrdením a tým poukázať, že zo strany žalovaného nedošlo k diskriminácii žalobkyne. Dovolaiteľka nesúhlasila so záverom napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa „bezvýhradne“ stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý nevykonával žalobkyňou navrhované dôkazy, pretože ich nevykonaním, a to prehraním zvukového záznamu z rokovania medzi riaditeľkou žalovaného a žalobkyňou dňa 14. 06. 2017, súd prvej inštancie zmaril dôkaz o tom, že zamýšľaným presťahovaním pôvodnej ambulancie v poliklinickej časti pavilón A, I. posch. do nevyužívaného pavilónu A10, prízemie, žalovaný sledoval výlučne získavanie väčších ziskov iným zamestnancom na úkor starostlivosti o pacientov žalobkyne, ako i už na vtedy vtedajší úmysel riaditeľky o tom, „že ak žalobkyňa nebude s presťahovaním súhlasiť, tak s ňou zamestnávateľ ukončí pracovný pomer pre nadbytočnosť. Pravdepodobne následne bolo vo vedení žalovaného ustálené, že bude jednoduchšie dať žalobkyňi výpoveď pre porušenie pracovnej disciplíny a žalovaný následne začal „vyrábať dôkazy“ postupne premietané do príkazov a pokynov voči žalobkyňi, síce absolútne neplatné diskriminačné a odporujúce nielen všeobecne záväzným právnym predpisom, avšak podľa odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie v súlade so Zákonníkom práce.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

5. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľka v dovolaní nenamietala chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13.1. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala, že odvolací súd bol povinný v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania v zmysle jej argumentácie nariadiť ústne pojednávanie, a nie o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Týmto nesprávnym procesným postupom mal odvolací súd zamedziť žalobkyni v zmysle argumentácie uvedenej v dovolaní, predložiť na ústnom pojednávaní dôkazy o nevhodnosti a nespôsobilosti tzv. nových priestorov ambulancie klinickej psychológie v Pavilóne A10, ktorý žalobkyňa získala až podaním svojho odvolania zo dňa 17. 12. 2021 a to fotografiu vstupných bočných dverí na Pavilóne A10, kde sa okrem iných oznámení žalovaného nachádzal jeho oznam s textom: „Prosíme zatvárať dvere z dôvodu výskytu hadov. Ďakujeme“ Uvedené Oznámenie žalovaného potvrdilo pravdivosť tvrdenia žalobkyne, ktoré uviedla vo svojom odvolaní.

13.1.1. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 385 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého na prejednanie odvolania nariadi dovolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Obligatórne musí byť teda odvolacie pojednávanie nariadené, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podmienky na rozhodnutie odvolacieho súdu bez pojednávania nie sú splnené, akonáhle by mal dovolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené. Preto, ak bude potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, môže tak dovolací súd urobiť len na pojednávaní (§ 188 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1). Odvolacie pojednávanie je potrebné nariadiť aj vtedy, ak by dovolací súd vykonal dôkaz mimo pojednávania (napr. výsluch strany alebo svedka, ktorý sa pre zdravotný stav nemôže osobne ustanoviť pred súd, alebo obhliadka), nakoľko v takomto prípade je potrebné oboznámiť strany s výsledkom takto vykonaného dokazovania (§ 188 ods. 2 v spojení s § 378 ods. 1). Ak dovolací súd nariadi pojednávanie, je povinný naň predvolať všetky subjekty z prvoinštančného konania, ktorých sa odvolanie dotýka v dôsledku suspenzívneho účinku odvolania, nemusia to teda byť všetky strany sporu na súde prvej inštancie. Celý ďalší priebeh konania o odvolaní sleduje jediný cieľ - preskúmať zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Preskúmacie oprávnenie odvolacieho súdu je ohraničené medzami, v ktorých sa odvolateľ domáha preskúmania rozhodnutia okrem prípadov, keď dovolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania [§ 379 písm. a), b) a c)] a v prípade, že posudzuje vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2).

13.1.2. Vzhľadom na uvedené a tú skutočnosť, že dovolací súd nevstúpil do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom bolo rozhodnutie dovolaním napadnuté, dovolací súd konštatuje, že v danej prejednávanej veci nariadenie ústneho pojednávania nebolo nevyhnutné, nemalo by ani oporu vo vyššie citovanom zákonom ustanovení, pričom dovolací súd konštatuje, že nie je záujmom dovolacieho súdu bagatelizovanie funkcie transparentného ústneho pojednávania vecí pred súdom, ale v konkrétnom prípade sa čo najviac snaží vyvážiť medzi cieľom dovolateľa efektívne sa domôcť práva a cieľom žalovaného efektívne sa brániť pri zohľadnení ostatných okolností prípadu, ako aj zachovaní rozumnosti v procese, ktorý má týmto cieľom slúžiť. (I. ÚS 38/2018) Totiž základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu je expreis verbis zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. (I. ÚS 38/2019)

14.1. Ďalej z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka považovala v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania za nevyhnutné, aby sa dovolací súd v rámci odôvodnenia rozsudku vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, a to konkrétne tým, že údajne sama žalobkyňa potvrdila, že jej bol daný príkaz č. 2017/8 o ktorom žalobkyňa v priebehu konania namietala, že išlo o nedátovanú a nepodpísanú verziu, pretože žalobkyňa poukazovala pred súdnym konaním a počas neho, nielen na nedátovanú a nepodpísanú verziu Príkazu, jedine ktorý jej bol doručený, ale upozorňovala aj pochybenia, na ktoré žalobkyňa upozornila žalovaného svojím písomným podaním zo dňa 02. 11. 2017 na základe ktorého následne opravil tzv. príkaz až dňa 06. 11. 2017 a tento potom v prvostupňovom konaní prezentoval, ako jedine vydaný.

14.1.1. Dovolací súd uvádza, že samotná námietka dovolateľky, je len púhou polemikou so skutkovým stavom veci, ktorá nie je objektívne spôsobilá vyvrátiť úsudok odvolacieho súdu v spojitosti so súdom prvej inštancie, založený na celom komplexe pomenovaných/označených argumentov. Z obsahu spisu vyplýva, že samotná žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že tomuto predchádzalo rokovanie s riaditeľkou dňa 14. 06. 2017, ako aj začiatkom augusta 2017, kedy jej bolo oznámené, že jej bol zakúpený nový nábytok do tzv. novej ambulancie, čo však ona odmietla. Samotná žalobkyňa potvrdila, že jej bol daný príkaz č. 2017/8, a to príkaz k presťahovaniu. Žalobkyňa v priebehu konania namietala, že išlo o nedátovanú a nepodpísanú verziu, ktorá mala byť dodatočne upravovaná. Z vykonaného dokazovania bolo však nesporné, že žalobkyňa o uvedenom príkaze vedela, tento v zmysle uvedeného v rozhodnutí odvolacieho súdu nemusel byť daný písomne, ale z hľadiska právnej istoty bolo vhodné takýto príkaz udeliť písomne, avšak samotný Zákonník práce nevyklučuje udelenie príkazu k

presťahovaniu aj v ústnej forme, ako uviedol odvolací súd. Skutočnosť, že uvedený príkaz sa dostal do dispozičnej sféry žalobkyne, svedčí aj jej výpoveď, že k uvedenému príkazu podala stanovisko dňa 02. 11. 2017.

14.1.2. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že predmetná námietka dovolateľky je v danom prejednávanom spore nedôvodná a ako už vyššie uviedol, je len polemikou so skutkovým stavom veci.

15.1. Pokiaľ dovolateľka namietala, že obidva konajúce súdy sa absolútne nezaoberali a neprijali žiadne právne závery, ohľadne šikanózneho a diskriminačného obsahu písomného podania žalovaného zo dňa 08. 11. 2017, v ktorom jej bolo zakázané vykonávať všetku činnosť bez vopred udeleného súhlasu jej priameho nadriadeného MUDr. F. V., CSc, pričom vedený „príkaz“ žalovaného sledoval jediný cieľ a to dať žalobkyni výpoveď za porušenie pracovnej disciplíny, a to z akéhokoľvek dôvodu, dovolací súd poukazuje na bod 15 rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ktorého:

„Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie sa s názorom žalobkyne nestotožňuje. Má za to, že zamestnávateľ v rámci svojich právomocí má právo organizovať a riadiť chod svojich ambulancií tak, aby to bolo v prospech pacientov, a na druhej strane, aby svojim zamestnancom poskytoval vhodné pracovné podmienky. Priestor, ktorý vytvoril pre výkon práce pre žalobkyňu, bol vytvorený v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj s rozhodnutiami orgánov, ktoré vydali súhlas s uvedením novej ambulancie klinickej psychológie do prevádzky. Rovnako z výsledku šetrenia Inšpektorátu práce nebolo zistené pochybenie zamestnávateľa, ani konštatovanie, že by konal v rozpore so všeobecne záväznými predpismi. Samotnej žalobkyni bolo vyjdené v ústrety aj v tom smere, keď požiadala o výmenu a zakúpenie nového zariadenia a nábytku do ambulancie. To, že žalovaný ako zamestnávateľ nepostupoval voči žalobkyni diskriminačne, napriek tomu, že jej sa konanie žalovaného takto javilo, svedčí tá skutočnosť, že už v čase, kedy jej bolo doručené oznámenie o dopustení sa menej závažného porušenia pracovnej disciplíny, jej umožnil zúčastniť sa československej psychoterapeutickej konferencie a za účasť na tejto konferencii za žalobkyňu uhradil všetky náklady, ako aj poplatok.“

15.1.1. V súlade s vyššie uvedeným, preto dovolací súd konštatuje, že i predmetná námietka dovolateľky je nedôvodná a poukazuje na to, že porušenie práva na spravodlivý proces nespôsobuje to, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej námietkami podľa jej subjektívnych predstáv.

16.1. Dovolaťka ďalej namietala, že prevádzkový poriadok nebol žalovaným ako zamestnávateľom nikdy menený a ani upravovaný a bol žalovaným predložený v prvostupňovom konaní. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ambulancia klinickej psychológie sa v mesiaci november 2017, ako aj pred a po uvedenom období, bola na 1.posch. poliklinického oddelenia (Pavilón A) a nie na 1. podlaží miestnosť č. 12 Pavilónu A10. Žalobkyňa bola toho názoru, že účelová, neúplná a zavádzajúca interpretácia predmetného prevádzkového poriadku odvolacím súdom bola a je neprípustná a poškodzujúca práva žalobkyne na spravodlivý proces.

16.1.1. V súvislosti s uvedeným dovolací súd dospel k záveru, že pre daný spor táto skutočnosť rozhodujúca nebola, nakoľko došlo k zmene a to príkazom k presťahovaniu na základe príkazu 2017/8 a je absolútne logickým postupom, že umiestnenie prevádzok sa podľa potreby môže v čase meniť.

17.1. Dovolaťka ďalej uviedla, že jediným dôvodom snahy žalovaného premiestniť ambulanciu žalobkyne do bývalých skladových priestorov prízemí pavilónu A10 bolo dosahovanie vyšších ziskov z činnosti susediacej ambulancie MUDr. A. (čo bolo v skutočnosti spôsobené pochybeniami žalovaného pri uzatváraní zmlúv s jednotlivými zdravotnými poisťovňami), tak ako to vyplývalo z obsahu rozhovoru riaditeľky žalovaného a žalobkyne dňa 14. 06. 2017, ktorého prehratie zvukového záznamu, resp. oboznámením sa s jeho písomným prepisom založeným žalobkyňou do súdneho spisu, odmietol súd prvej inštancie vykonať, čo odvolací súd v napadnutom rozsudku odobril.

17.1.1. Pokiaľ odvolateľka namietala opomenutie vykonania dôkazu, dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi

závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil nakoľko i z bodu 10.9 rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojitosti s bodom 16 rozhodnutia súdu odvolacieho vyplýva nasledovné:

„10.9. Súd navrhnutý dôkaz stranou žalobcu - prehratie obrazovo - zvukového záznamu z presťahovania kancelárie žalobkyne nevykonaný, nakoľko tento dôkaz mal osvedčovať nesúhlas žalobkyne s presťahovaním, čo v tomto konaní nebolo sporné a preto vykonanie tohto dôkazu súd považoval pre účely tohto konania za nadbytočné.

...16. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nevykonaný ňou navrhnuté dôkazy, súd prvej inštancie sa v bode 10.9. vyjadril k nevykonaniu dôkazov, pričom je potrebné uviesť, že je vždy vecou súdu, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie. Z uvedeného dôvodu ani táto námietka žalobkyne nebola dôvodná a spôsobilá zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie.“

17.1.2. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odvolací súd v spojitosti so súdom prvej inštancie vo svojom rozhodnutí jasne a výstižne odôvodnil nevykonanie navrhovaného dôkazu, pretože ako bolo uvedené tento dôkaz mal osvedčiť nesúhlas žalobkyne s presťahovaním, ktorá skutočnosť bola v prejednávanej veci nesporná, čo vyplývalo aj zo samotnej výpovede MUDr. V., CSc., Ing. C. R., K. V., Bc. K.N. X., Q. X.Ž., preukazujúcej nespornosť odmietnutia súčinnosti žalobkyne pri sťahovaní. Ak teda dovolateľka namietala, že týmto postupom bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, jej námietka bola v danom prípade nedôvodná. V zmysle § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, čo v danej prejednávanej veci i tak bolo, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonaný ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Súd nie je viazaný len skutkovým stavom, ako ho predniesli (substancovali) sporové strany, ale má i vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu.

18. Pokiaľ dovolateľka vo svojom dovolaní namietala, že žalovaným vytvorený tzv. nový priestor pre žalobkyňu nespĺňal kritériá stanovené Výnosom MZ SR, ktorý ako rozhodujúci a jediný právny predpis stanovil, aké musia byť splnené kritériá vhodnosti platné pre ambulanciu klinickej psychológie, pričom mala za to, že jednoznačne preukázala, že rozhodnutie (súhlas) RÚVZ Nitra zo dňa 24. 10. 2017 bolo vydané v rozpore s uvedeným Výnosom MZ SR a na podklade nepravdivých údajov (napr. o účasti námestníka žalovaného Ing. R. na obhliadke priestorov), preto bolo následne vo vedení žalovaného ustálené, že bude jednoduchšie dať žalobkyňi výpoveď pre porušenie pracovnej disciplíny a žalovaný následne začal „vyrábať dôkazy“ postupne premietané do príkazov a pokynov voči žalobkyňi, síce absolútne neplatné diskriminačné a odporujúce nielen všeobecne záväzným právnym predpisom, avšak podľa odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie v súlade so Zákonníkom práce, dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Polemika dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadnej právnej otázky nezakladá vadu zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP].

19. Ak dovolateľka namietala, že odvolací súd ohľadne svojho tvrdenia, že žalobkyňa nebola zo strany žalovaného diskriminovaná, lebo v čase, keď jej doručil oznámenie o menej závažnom porušení pracovnej disciplíny jej umožnil účasť na československej psychoterapeutickej konferencii, používal tvrdenia v rozpore so skutočným stavom veci, pretože v skutočnosti žalovaný podpísal žalobkyňi cestovný príkaz a súhlas na použitie súkromného osobného motorového vozidla na uvedenú konferenciu, ktorá sa uskutočnila v dňoch 09. 11. 2017 až 12. 11. 2017 už dňa 13. 10. 2017 a dňa 12. 10. 2017, a teda nie v čase po doručení oznámenia zo dňa 08. 11. 2017, ako sa to odvolací súd snažil navodiť svojim tvrdením a tým poukázať, že zo strany žalovaného nedošlo k diskriminácii žalobkyne, dovolací súd konštatuje, že podstatnou v danom spore bola práve tá skutočnosť, že sa predmetnej konferencii zúčastnila a nie kedy bol daný súhlas so služobnou cestou žalobkyne.

20. Ak teda dovolateľka namietala, že sa odvolací súd predmetnými námietkami nezaoberal, dovolací súd

vyhodnotil tieto námietky ako nedôvodné, nespádajú do dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a nezakladajú vadu zmätočnosti.

21. V súvislosti s predmetnými námietkami dovolateľky, však považuje dovolací súd za nevyhnutné akcentovať na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR), v zmysle ktorej záver vyvodený sudcom v prebiehajúcom konaní o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obстоjí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Inak povedané, „voľnosť“ hodnotenia dôkazov neznamena, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak, konečné meritórne rozhodnutie malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Koncept voľného hodnotenia dôkazov je derivátom tzv. akuzačného typu procesu, v ktorom zákon pojmovo nemôže predpisovať zákonnú silu jednotlivým dôkazom. Naopak, v inkvizíčnom procese dominuje tzv. legálna dôkazná teória, ktorá pojmovo vyžaduje zákonnú silu, „váhu“ jednotlivých dôkazov - tento typ procesu sa však vo všeobecnosti považuje za dejinne prekonaný, aj keď jeho jednotlivé prvky prerástli medzičasom do konceptuálnej sústavy iných ako sporových konaní (mimosporov), predovšetkým cez prizmu tzv. vyšetrovacieho princípu a princípu oficiality. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Takúto úvahu súdu nemožno zamieňať s úvahou, ktorú právna úprava nepripúšťa síce výslovne, no je implicitne obsiahnutá v pojmovej sústave silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov - ide o úvahu z hľadiska ustálenia, resp. určenia výšky nárokov vtedy, ak túto výšku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu rovnako neznamena ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, nakoľko z ustanovenia § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Súd nie je viazaný len skutkovým stavom, ako ho predniesli (substancovali) sporové strany, ale má i vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu. Strany tak nie sú „vlastníkmi“ skutkových tvrdení, ako v liberálnom koncepte civilného procesu, ale súdom zistený skutkový stav má v čo najvyššej možnej miere korešpondovať s reálnym hmotnoprávnym pomerom sporových strán. Teória hovorí v tejto súvislosti o tzv. modifikovanom prejednávacom princípe, kde je procesná aktivita vo vzťahu k ustáleniu skutkového základu sporu prioritne zverená sporovým stranám, no s „materiálnymi“ korekciami zo strany súdu.

21.1. V súhrne uvedené civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020).

21.2. Dovolací súd zdôrazňuje vzhľadom na v súhrne vyššie obsiahlo uvedené a námietky dovolateľky, keď v dovolaní uviedla, že odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie nesprávne a arbitrárne vyhodnotili vykonané dôkazy a vyvodili z nich nesprávne skutkové a právne závery, ako aj vlastné domnienky, dovolací súd konštatuje, že neboli zistené vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ktoré by zakladali porušenie práva dovolateľky na spravodlivý súdny proces a na vyslovenie opačného právneho názoru dovolacím súdom ako je uvedený v rozhodnutí odvolacieho súdu v spojitosti s právnym názorom súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa dostatočným a zrozumiteľným spôsobom

vysporiadal s predmetnými námietkami a za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad.

22. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľka preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

23. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

24. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

25. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

26. Dovolateľka v súvislosti s prípustnosťou dovolania taktiež namietala tú skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci a to v zmysle ustanovenia § 421 ods.

1 CSP.

27. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania.

29. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava odvolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Pokiaľ by dovolací súd nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup odvolacieho súdu by v takom prípade porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľka uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

31. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. Okrem toho, nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľka uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

32. V danom prípade žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie bez bližšej špecifikácie a bez vymedzenia akejkoľvek právnej otázky. Pokiaľ žalobkyňa polemizovala s právnymi závermi nižších

súdov či spochybňovala správnosť ich rozhodnutia, či kritizovala prístup nižších súdov k právnemu posudzovaniu vecí, uvedené námietky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 51/2020, III. ÚS 387/2021) v prípade posudzovania prípustnosti dovolania je dovolací súd viazaný vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľka pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci nezadefinovala, nekonkretizovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v nadväznosti na to (logicky) ani nemohla uviesť, v čom nesprávnosť riešenia takej otázky odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená.

33. Dovolací súd tiež uvádza, že dovolateľka je zo zákona povinná nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou odvolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu činnosť súdov v civilnom konaní. Zákonnodarcu v § 421 ods. 1 CSP nedal dovolaciemu súdu možnosť preskúmať právne posúdenie veci odvolacím súdom en bloc, ale naviazal možnosť preskúmania právneho posúdenia veci na určitý vzťah tohto právneho posúdenia k judikatúre (ustálenej rozhodovacej praxi) samotného odvolacieho súdu. Podľa toho je dovolateľka povinná vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania. Mala teda uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v § 421 ods. 1 CSP je naplnený, a prečo.

34. Vzhľadom na námietku dovolateľky voči nesprávnosti záveru súdov nižších stupňov dovolací súd uvádza, že odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci námietkami spočívajúcimi v spochybňovaní správnosti skutkových zistení a vyhodnotení dôkazov súdom nižšej inštancie významovo nezodpovedá kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 a § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd poznamenáva, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); dovolací súd nie je treťou inštanciou, na ktorej by bolo možné domáhať revízie skutkových zistení vykonaných súdmi nižšej inštancie, nie je súdom skutkovým, a preto dovolanie nie je prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaných dôkazov.

35. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup odvolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

36. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu nemožno prijať iný záver, ako ten, že dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

37. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania v dovolacom konaní úspešnému žalovanému voči v dovolacom konaní neúspešnej dovolateľke. Z obsahu spisu vznik trov dovolacieho konania u žalovaného preukázaný nie je, preto dovolací súd žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.